

vzdiguje nad vse živali, kterega umerjoče telo pa ga vleče doli k živalim, raste 20 let, tedaj more po naradni postavi 100 let doživeti.

Al to starost more le tedaj doživeti, ako živi zmerno v vsem, kakor mu natura predpisuje.

Tistim, ki so gospod Flourens-a vprašali: kako je to, da le tako malo ljudi 100 let doživi? je učeni mož odgovoril: Naše navade v jedi, pijači in v vseh drugih telesnih potrebah so celi čas življenja take, kakor da bi si hotli nalaš življenje krajšati; najraje delamo naturi vse nasproti, in, rekel bi, kakor da bi nam bil Bog pamet za to dal, da si končujemo življenje.

Šmešnica.

Ni tega dolgo, da neki Slovenec s svojo suho robo v Terst odrine in jo tū dobro spečā.

Po navadi se pa in posebno dandanašnji čas marsikaj od Tersta pripoveduje, kar je gola laž. Tako se je med ljudi raztrosilo, da so Francozi Terst vzeli, vse kase obropali, čuda veliko požgavnico prisilili, pa jo spet po morji odrinili. — Zato tudi našega tergovca staro in mlado z neizrečeno skerbjo domū pričakuje. Ta pride, in že drugi dan vse k njemu vrē, da bi kako čudno novico iz Tersta slišali.

„Kaj je novega v Terstu? povejte nam!“

„Vsega dovolj po navadi“ — odgovori mož.

„Kaj pa Francozi tam delajo?“

„Nisem nobenega vidil.“

„Kdo pa je tedaj v Terstu?“

„Za Božji čas! kdo drugi ko Teržáčani?“

„Tako nam kar nič posebnega povedati ne veste?“

„Pač, pač eno vem, in ta je, da tisti vertoglavi tūrn (svetilnik, Leuchtthurm), ki pri morji stoji in ki je poprej cele noči okoli sebe berlel, je nedavno na obē očesi popolnoma oslepel.“

„Kako se je pač to zgodilo?“

„Tega vam pa ne povem.“

„Zakaj pa ne? Povejte, povejte nam, lepo prosimo!“

„Jeh! zato ker sam — ne vem.“

Čertice iz dnevnika.

Spisal A. K. Cestnikov.

I.

Če smo kaj lepega brali ali slišali, zapišimo si v dnevnik; tudi ene lepe misli ne zemarimo, ampak ohranimo jo pozabljivosti.

Ako včasih v večernem mraku gledam in stermim tje na nemirno valovje sinjega morja, se me nehoté pooblasti želja po peresu, ter grem in zapišem v svoj dnevnik verstico za verstico. „Bolje išta nego ništa“ si mislim, in dostikrat me dvanajsta ura zaleze še za mizo slonečega, ter me opominja z ozbiljnimi udarci na počitek.

Čudno zares je človeško življenje,

V upu in strahu naš čolnic jadra,

Morju enako duha hrepenjenje

Meje nobene nikjer ne poznā, —

tako premišlujem in sladko zaspim. Vsak dan mi prinese dosti težav pa tudi dosti veselja — vse po previdnosti Božji. Pa dan se nagne, noč se poverne in tako se verté nemirnega časa kolesa kakor kolesa turnske ure, dokler jo mežnar po redu navija.

Dosti sladkih ur preživi človek na tem svetu, akoravno tukaj ni najti veselja brez bridkosti. Vsak človek ima svoje veselje, pa vsi ljudje nimajo veselja nad ravno tisto stvarjo. Enega veseli to, drugega drugo. Če se združita dva človeka, kterih misli in mnjenja se skladajo, sta si prijatelja. Na svetu pa ni lepše čednosti, kakor je verno prijateljstvo. Če človeka sreča obiše, je dvakrat srečnejši, ako more svojo srečo komu razodeti, kteri se z njim vred raduje; če ga

pa nesreča zadene, jo dvakrat laglje prenaša, ako more serce svoje odpreti prijatelju, ki z njim vred čuti udarec nemile osode.

Prijateljstvo je vez ljubavi,

Življenja večno sladki vir;

Ona nam gladek pot napravi

In venča krasno našo tir.

Iz prijateljstva se izcimi ljubezen. Ljubezen pa je mnogoverstna; mož ljubi ženo, roditelji ljubijo otroke, prijatelj ljubi prijatelja itd. Vsak človek pa bi mogel ljubiti dom svoj in národ, iz kterega je rojen. Je pa dosti ljudi na svetu, ki ne marajo za nič, kteri zanemarjajo svete dolžnosti človeške. Ljudje te verste ne vejo, kaj delajo. Posebno dosti takih ljudi se rodi med nami. Dolžnost naša je, jih na pravo pot napeljevati. Stare kosti se ne dajo več lahko na pravo pot spraviti, če so jo zgrešile; tem laglje pa se dá mladež vladati, če ni terdovratna. Terdovratneže je treba v miru pustiti, ker terdovratnost je železna srajca. — Nahajajo se pa med nami mladenči, ki se hvalevredno obnašajo, od kterih se smemo in moremo nadjati obilo dobrega v vsakem oziru. Samo ne opešajte, mladenči mili! cvet našega naroda, na ternovi poti slovenske omike in književnosti, temveč napredujte krepko in nasledujte možko pervake naroda našega; lavor neovenljiv vas čaka!

Kdor pa zaničuje glas domači, naj si zapomne besede Herder-ove: „Wer seine Muttersprache, die süßen heiligen Töne seiner Kindheit, die mahnende Stimme seiner Heimath nicht liebt, verdient nicht den Namen Mensch“.

Oj Perun! zakaj ne mečeš svojih strel v kamnite serca nečimernih našincov, da bi se zdramili iz spanja duševnega ter se počeli kretati na poti izobraženosti, ktero nam naši pervaki s tolikim trudom obdeljujejo in ravnajo. Sicer je pot, po kteri tavajo naši domorodci, neverjetno bridka in polna težav, ima pa vendar tudi srečnih trenutkov, kakršnih človek zastonj išče po širokem svetu. Čem redkeje pa veselje dohaja, tem večje in prijetniše je, kadar pride.

Nujmo torej Slovenci! podperajmo krepko naše pisatelje, spoznavajmo njihove zasluge, da jim polajšamo vsaj nekoliko njih trud in težave in jim posladimo grenkosti življenja!

Dopisi.

Iz Celovca 13. jul. Na naši železnici so dela povsod jenjale; tisti, ki so prevzeli izdelovanje železnice, so začeli pravdo z vodstvom, in berž ko ne se ne bojo začele dela popred, dokler ne bo pravda končana.

Iz Kroke na Gorenskem 13. julija. Ker se je po neki pomoti govorica zatrosila, da je Kropa pogorela, se mi treba zdí to reč razjasniti. V torek 5. dan t. m. je neki kmetovavec na svojem zemljišu nekaj gojzda posekal, da bi na tem kraju sečo naredil. Iz tega namena je gojzd požgal, v tem je pa ogenj dalje segel kakor je on mislil. Strašen dim se kviško vali, da so ga v Radoljco vidili. Ker so tū koj spoznali, da je to v Kropi, je naš mnogo spoštovani in za vse skerbni okrajni predstojnik v Radoljci, gospod Košir, zapovedal, naj se nam hitro z gasilnico na pomoč hití. In tako se je tudi zgodilo. Več gosp. uradnikov z gospod predstojnikom vred je hitelo nam na pomoč. V Kamnigorici pa so zvedili, da ni ognja v Kropi, ter so se nazaj v Radoljco vernili. Za to skerb se tukaj očitno zahvalim v imenu cele srejnje; hvala pa bodi Bogu, da smo le pri golem strahu ostali!

J. Zupan, župan.

Iz okolice Ljubljanske. Že več ko 14 dni nas brez dežja huda vročina tare, ktera je zemljo tako posušila, da krompir in fižol se sušita, zelja ni bilo skor moč saditi, in kaj bo z ajdo, sam Bog vé, ako bo suša še dalje terpela; otave ne bo skor nič. Če mili Bog ni drugod bolje rosil zemlje, ne bojopoletni pridelki toliki kot so bili ozimni in pomladanski.

Iz Ljubljane. Še zmiraj vozijo ranjene in bolne vojake iz Laškega v Ljubljano in skozi Ljubljano naprej.